

📄 Pääkirjoitus

Lukemisen ylistystä

Olin menossa puhumaan yliopisto-opiskelusta uusille journalistiikan ja viestinnän tutkinto-ohjelmassa aloittaville. Mietin pääni puhki, miten aloittaisin. Nostanko etusormeni pystyyn ja muistutan lukujärjestyksen tärkeydestä? Alanko muistella omia opiskeluaikojani, jolloin sivuaineet saivat yliotteen ja veivät mielen aivan uusiin sfääreihin?

Lähdin liikkeelle leveällä siveltimellä ja mietin ääneen, millaisiin kysymyksiin tänään parikymppiset opiskelijat joutuvat seuraavan viidenkymmenen vuoden kuluessa ottamaan tavalla tai toisella kantaa: ekologiset kysymykset ovat kärjessä, samoin mahdollisesti sosiaalisen eriarvoistumisen syventyminen entisestään. Ehkäpä he kohtaavat myös aatejärjestelmiä, kuten posthumanismin, jossa ihminen ei olekaan kaiken keskipiste. Sosiaalinen media voi puolestaan muuttaa kaikkea vuorovaikutusta niin, että tarvitsemme myös aivan uudenlaisia viestintätaitoja.

Tulevaisuudenkuvani ei ehkä vastaa todellisuutta, mutta pidän tärkeänä, että tulevat viestinnän ammattilaiset ja -tutkijat oppisivat kohtamaan myös tällaisia globaaliin kulttuuriin ja yhteiskuntaan liittyviä näkyjä. Ja että he ymmärtäisivät ja tuntisivat olevansa osa tätä suurta yhteisöä – ei vain oikeuksineen, vaan myös velvollisuuksineen. Pelkkä tutkinto-opiskelu tai tenttikirjat eivät tähän riitä. Sir Francis Baconin sanoin: ”Älä lue siksi että voisit väittää vastaan ja hämmentää, että voisit uskoa ja pitää itsestään selvänä tai löytää puhumisen tai keskustelun aihetta, vaan että osaisit punnita ja harkita.”¹

Krister Ahström ja Laura Kolbe korostavat kirjoituksessaan Kansansivistystyö on yhä yliopistojemme vahvuus (HS 1.9.2014) suomalaisen opiskeluympäristön, opiskelijoiden omien yhteisöjen ja toveripiirien merkitystä. Myös tutustuminen siihen, mitä omalla alalla tutkitaan, on olennainen osa akateemista asiantuntemusta. Olisi outoa, jos viestinnän ammattilaiset eivät lainkaan tunnista eri-ilaisia alallaan vaikuttavia tieteenalatradioita ja niistä ponnistavia tieteellisiä aikakauslehtiä.

Näiden tieteellisten aikakauslehtien joukossa on *Media & viestintä – Kulttuurin ja yhteiskunnan tutkimuksen lehti*, jonka tavoitteena on käsitellä laajasti mediaan ja viestinnän näkökulmiin kiinnittyvää tutkimusta. Se on nyt opiskelijoiden avoimesti saatavilla ja kaikkien muidenkin ulottuvissa omilla verkkosivuillaan. Eikä vain uusimmat numerot, vaan myös viimeisen kymmenen vuoden aikana paperisena julkaistut artikkelit ja katsaukset ovat pian luettavissa lehden verkkosivulla. Puhumattakaan siitä, että toimitus kehittää parhaillaan lehden etusivua alan tieteellisistä konferensseista ja vierailuista tiedottamiseen, opinnäytteiden jakamiseen ja erilaisen muun informaation kartuttamiseen.

Media & viestintä on laajasti ymmärretyn kansansivistystyön, paitsi yliopistojen eri oppiaineiden, myös ammattikorkeakoulujen, lukioiden, työväenopistojen sekä niiden opettajien ja erilaisten kurssien käytettävissä. Artikkelit on helppo ladata kurssialustoille tai tulostaa tarvittaessa paperisena.

Tässä numerossa julkaistaan neljä refereekäytännön läpikäynyttä artikkelia, joista kahdessa tarkastellaan eri tavoin viestinnän ammattia. Anu Kantola ja Lotta Lounasmeri tarttuvat aiheeseen promootiokulttuurin herättämien kysymysten ja Jaana Hujanen journalististen ihanteiden ja diskurssien näkökulmasta. Toimitussihteeri Simo Pieniniemi purkaa numerossa 2/2014 alkanutta tieteenalakeskustelua kommentoimalla erityisesti keskustelijoiden näkemyksiä empiirisen ja teoreettisen tutkimuksen suhteesta. Pieniniemi vie keskustelua eteenpäin pohtimalla muun muassa sitä, mistä teoriat tulevat. Esseemäisten juttujen sarjan aloittaa Mikko Piispa pohtimalla suhdetaan televisiosarja Madventuresin ensimmäiseen kauteen.

Vahva filosofinen ote löytyy Marko Ampujan, Juha Koiviston ja Sampsa Saikkosen tekemässä Iowan yliopiston professori John Durham Petersin haastattelussa. Durham vieraili vuoden syksystä 2013 lähtien Suomessa Helsingin yliopiston Tutkijakollegiumin kutsumana. Hänen taustansa ja uransa on jo sinänsä kiintoisa esimerkki siitä, miten opiskelija voi valita myös tutkijanuran ja millaista sitkeyttä oman näkemyksen puolustaminen saattaa tutkijalta vaatia. Durhamin tarinassa kiinnostavinta lienee kuitenkin se, miten viestinnän teoreettiset käsitteet näyttävät kaipaavat jatkuvaa uudelleen pohtimista, teoreettista mielikuvitusta – ja joskus jopa kunnan remonttia.

Viitteet

1 Harold Bloom (2001). *Lukemisen ylistys*. Suom. Kalevi Nytytäjä. Helsinki: Otava.

**Kirjoita
Media &
viestintä
-lehteen!**

VENÄJÄ-ERIKOISNUMERO 2015

Venäjä on vahvasti läsnä jokapäiväisessä elämässämme politiikan, talouden ja kulttuurin kautta. Venäjä ei ole koskaan neutraali kysymys, ja se saa usein syvät intohimot liikkeelle.

Tartu aiheeseen ja tarjoa lehdellemme Venäjää käsittelevä artikkeli tai muu teema käsittelevä käsikirjoitus. Aihetta voit lähestyä monesta suunnasta, esimerkiksi poliittisen viestinnän, historian, populaarikulttuurin ja journalismin näkökulmista. Myös sananvapaus ja toimittajien asema Venäjällä, venäläinen julkisuus, kulttuuripolitiikka, idän ja lännen vastakkainasettelut ja vastajulkisuuksien mahdollisuudet ovat tervetulleita teemoja. Toivomme juttutarjouksia 31.12.2014 mennessä osoitteeseen toimitussihteeri@mediaviestinta.fi.